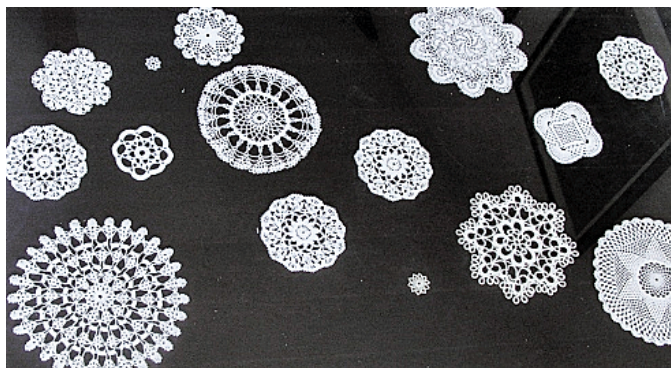

LAGT TIL RÆTTIS: Inna Törnroos

Blondudúkarnir gerast ein sera vökur lampu

Gev blondunum nýtt lív

HEVUR TÚ **EISINI** SKUFFUR **FULLAR** AV VÖKRUM **BLONDUDÚKUM**, SUM IKKI VERÐA **BRÚKTIR**? NÓGV ERU **VIT**, SUM HAVA TAÐ **SOLEIÐIS**, OG SATT AT SIGA ERU **TEIR** ALT OV **VAKRIR** AT GOYMAST **VEKK**. VIÐ HJÁLP AV EINUM **SVIMJIBÓLTI** OG **TAPETLÍMI** KANST TÚ **LÆTT** GERA EINA VAKRA **LAMPU** AV **DÚKUNUM**.

1. Leita tær blondidúkar fram, sum eru nøkulunda líka tjúkkir. Úrslitið verður best, um dúkarnir eru gjørdir av umleið sama slag av garni.
2. Keypt ein svimjibólt ella eina ballón og blás upp.
3. Um dúkarnir eru stórir, kanst tú klippa teir sundur í minni petti.
4. Blanda tapetklistur.

5. Legg dúkarnar á svimjibóltin og pensla teir við klistrinum, so at teir gerast dýggjvátir.
6. Fyll allan bóltin við dúkunum, men lat eitt hol verða, so at tú kann taka bóltin út.
7. Lat turka. Lampan má gerast heilt turr.
8. Slegg luftini úr bóltinum og drag hann út ígjøgnum holið.

9. Drag ein leidning og gløðilampu ígjøgnum eitt av holunum og hang upp har tað passar best.

NB! Ver ansin, so at gløði lampan ikki kemur ov nær blondunum. Um tað gerst ov heitt, kann eldur koma í.

So segði hann...

Tað er ikki so einfalt at skumpa rokningina 20 ella 30 ár fram í tíðina fyr tað, um vit eru svong nú.

Kaj Leo Johannesen, løgmaður

KLUMMAN

Inna
Törnroos

Tí stilli eg ongantið upp

Løgtingsvalið er yvirstaðið fyri hesuferð. Tað er langt síðani, at eg havi fylgt so væl við í valstríðnum, sum eg havi gjørt hesaferð. Kanska er tað tí, at eg eri komin í aldurin, har nógv, sum eg kenni, hava stillað upp – ella eru virkin í politikki.

Í ár vóru tað nógv innan miðlaheimin, sum valdu at fara upp í politikkk. Ein ikki so einföld støða, tí dagliga arbeiði kann jú verða at granska júst tað, man sjálvur vil uppi. Tá ið Hogni Hoydal á fyrsta sinni kom inn í politikkk, var eg rímuliga nýútbúgvinn blaðkvinna, og eg minnst hvussu ill eg var, at hann »útnyttaði« sína støðu sum sjónvarpsmaður og journalistur fyri at koma inn um tingsins gátt. Nógvar ár eru liðin síðan tá, og nógv hava gjørt sum hann. Eg blívi ikki ill longur, kanska eitt sindur keddi, tí eg haldi, at tað er synd at okkara starv sum blaðfólk, sum er minst líka týðningarmikið sum tað á tingi, verður minni og minni vert.

Men tað var als ikki hendan tvístøða, sum mín klumma skuldi snúva seg um. Orsøkin til at EG ongantið fari at bjóða meg fram er sjálvandi partvís hon, sum eg havi lýst ovanfyri, men um eg skal verða púra erlig, so er hon líka nógvhendan: Eg tori ikki.

Eg hevði ongantið klárað at rópt út til alt Føroya fólk: »VEL MEG«. Hví meg? Tað eru óivað nógv onnur, sum klára arbeiði nógv betri enn eg – ella?

Og hvat um eg ropi, og ongin svarar? At bunkarnir á borðinum hava eitt tómt hol – og tað er har, mítt navn stendur klistrað! Bara tankin er so flovisligur, eg krimpri tærnar.

Tí beundri eg tykkum, sum tora at stilla upp og stilla tykkara persón og tykkara meiningar fram. Tað má verða eitt satt »egoboost« at fáa fleiri hundrað persónar, sum trúgva uppá ein, men mínir tankar fara til øll hini, sum ikki finga meira enn nakrar fáar atkvøður frá mammu, pápa, abbasysti og gummusoninum...

Eg elski demokratið, men sjálv haldi eg meg nokk til at seta ein kross á eitt pappír og síggja upp til tykkum øll, sum standa á pappirinum.

